

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

9. november 2000 *

I sag C-207/99 P,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Berardis-Kayser og F. Duviéusart-Clotuche, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 25. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-76/98, Hamptaux mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 59, og II, s. 303, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Claudine Hamptaux, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, bosat i Bruxelles (Belgien), ved advokat L. Vogel, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat C. Kremer, 6, rue Heinrich Heine,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. juni 2000,

afsagt følgende

Dom

- ¹ Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 31. maj 1999 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 25. marts 1999 (sag T-76/98, Hamptaux mod Kommis-

sionen, Sml. Pers. I-A, s. 59, og II, s. 303, herefter »den appellerede dom«), hvorved denne annullerede Kommissionens afgørelse om ikke at forfremme C. Hamptaux til lønklasse B2 i forbindelse med forfremmelserne for 1997 (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifterne

2 Artikel 45, stk. 1, første afsnit, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) har følgende ordlyd:

»Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.«

De faktiske omstændigheder

3 De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for appellen, er fremstillet på følgende måde i den appellerede dom:

»1 Sagsøgeren blev ansat ved Kommissionen den 1. oktober 1972 som hjælpeansat. Hun blev udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse C3 fra den 1. december 1972 og blev fastansat den 1. juni 1973.

- 2 Hun bestod den interne udvælgelsesprøve KOM/B/2/82 med henblik på overgang fra en kategori til en anden og blev som følge heraf forfremmet til lønklasse B5 den 1. september 1985. Siden den 1. april 1992 har sagsøgeren været indplaceret i lønklasse B3.

- 3 I forbindelse med forfremmelserne i 1997 blev hun på forslag af Generaldirektoratet for Personale og Administration (GD IX) opført som nummer 13 ud af 14 ifølge den liste, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra administrationen* nr. 992 af 16. maj 1997.

- 4 Som følge af denne offentliggørelse indgav sagsøgeren den 30. maj 1997 en klage til Forfremmelsesudvalget med henblik på genoptagelse af hendes sag.

- 5 Ved notat af 9. juli 1997 meddelte formanden for Forfremmelsesudvalget for kategori B sagsøgeren, at udvalget havde behandlet sagen, men at det ikke havde været i stand til at opføre hendes navn på udkastet til en liste over de tjenestemænd, der fandtes mest fortjenstfulde.

- 6 Sagsøgerens navn optræder hverken på listen over de tjenestemænd, der var mest egnede til forfremmelse til lønklasse B2, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra administrationen* nr. 998 af 8. august 1997, eller på listen over forfremmede tjenestemænd, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra administrationen* nr. 999 af 12. august 1997.

- 7 Ved notat af 8. oktober 1997, indgået til generalsekretariatet den 9. oktober 1997, indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2 [...] over ansættelsesmyndighedens to afgørelser.

8 Den 30. januar 1998 blev klagen afvist ved udtrykkelig afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren den 11. februar 1998.«

Den appellerede dom

- 4 I sagen for Retten har C. Hamptaux nedlagt påstand dels om annullation af den omtvistede afgørelse, dels om, at det pålægges Kommissionen at betale en erstatning på 833 000 BEF for den lidte skade.
- 5 Til støtte herfor har C. Hamptaux påberåbt sig to anbringender om henholdsvis inkompetence hos underskriveren af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 30. januar 1998, hvorved klagen blev afvist, og tilsidesættelse af vedtægts artikel 5, stk. 3, og artikel 45, stk. 1. Andet anbringende omfatter to led. Med første led har C. Hamptaux bebrejdet Kommissionen, at den ikke har foretaget en sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, som kunne komme i betragtning ved forfremmelse. Med det andet led har hun bebrejdet Kommissionen, at den for det første har taget hensyn til andre kriterier end dem, der knytter sig til fortjenesterne, og for det andet har forskelsbehandlet tjenestemænd, som har tilbagelagt en del af deres karriere i en lavere kategori end den, de nu befinder sig i, i forhold til andre tjenestemænd.
- 6 Efter at have forkastet det første anbringende tog Retten første del af andet anbringende til følge, idet den fastslog følgende:
- »35 Det bemærkes for det første, at det fremgår af fast retspraksis, at ansættelsesmyndigheden efter vedtægten har beføjelse til, når den træffer beslutning om forfremmelser, at foretage udvælgelsen på grundlag af en sammenligning af fortjenesterne hos de ansøgere, som kan forfremmes,

efter den metode, som den finder mest hensigtsmæssig (jf. Domstolens dom af 1.7.1976, sag 62/75, de Wind mod Kommissionen, Sml. s. 1167, præmis 17, og Rettens dom i sagen Mergen mod Kommissionen, præmis 33, og af 6.6.1996, sag T-262/94, Baiwir mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 739, præmis 65).

- 36 Ved vurderingen af, hvilke af kandidaternes fortjenester der skal tages i betragtning, når der træffes afgørelse om forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45, har ansættelsesmyndigheden et vidt skøn, og Fællesskabets retsinstitansers kontrol på dette område bør være begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Retten kan derfor ikke sætte sin bedømmelse af kandidaternes kvalifikationer og fortjenester i stedet for ansættelsesmyndighedens (jf. Rettens dom af 30.1.1992, sag T-25/90, Schönherr mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. II, s. 63, præmis 20, af 25.2.1992, sag T-11/91, Schloh mod Rådet, Sml. II, s. 203, præmis 51, og dommen i sagen Baiwir mod Kommissionen, præmis 66).
- 37 Det fremgår af vejledningen [praktisk vejledning for proceduren for forfremmelse af tjenestemænd ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber] og af Kommissionens forklaringer under retsmødet, at tjenestemænd, der allerede i det foregående år var opført på den af ansættelsesmyndigheden udarbejdede liste over de mest fortjenstfulde tjenestemænd, men ikke blev forfremmet, automatisk figurerer på listen, medmindre de ikke længere anses for fortjenstfulde. Kommissionen har yderligere bemærket, at disse tjenestemænd således automatisk forfremmes.
- 38 Det bør undersøges, om denne procedure har tilsidesat sagsøgerens rettigheder i forbindelse med forfremmelsesproceduren.

[...]

- 41 Det fremgår af vedtægtens artikel 45, stk. 1, at enhver tjenestemand, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, dvs. har minimumsanciennitet i sin lønklasse, har krav på, at ansættelsesmyndigheden foretager en sammenlignende undersøgelse af hans fortjenester og de afgivne udtalelser om ham (Rettens dom af 11.6.1998, sag T-167/97, Skrikas mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s.857, præmis 37).
- 42 Det følger heraf, at sagsøgeren havde krav på, at ansættelsesmyndigheden foretog en sammenligning af hendes fortjenester og de afgivne udtalelser om hende i forbindelse med den anfægtede forfremmelsesprocedure.
- 43 Vedtægtens artikel 45, stk. 1, sonderer ikke mellem situationen for tjenestemænd, som allerede figurerede på den af ansættelsesmyndigheden udfærdigede liste over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år, og andre tjenestemænd. Der stilles ikke andre krav end minimumsanciennitet i lønklassen (jf. dommen i sagen Skrikas mod Parlamentet, præmis 38).
- 44 Det fremgår både af Kommissionens skriftlige indlæg og af dennes forklaringer under den mundtlige forhandling, at tjenestemænd, der i det foregående år var opført på den af ansættelsesmyndigheden udarbejdede liste over de mest fortjenstfulde tjenestemænd, men ikke blev forfremmet, automatisk figurerer på listen og automatisk forfremmes næste år, medmindre de ikke længere anses for fortjenstfulde. Det følger heraf, at ansættelsesmyndigheden i strid med sine forpligtelser i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, ikke i forbindelse med den anfægtede forfremmelsesprocedure har foretaget en sammenligning af sagsøgerens fortjenester og de afgivne udtalelser om hende og fortjenesterne hos de to tjenestemænd, som i det foregående år var opført på den af ansættelsesmyndigheden udarbejdede liste over de mest fortjenstfulde, og dermed har tilsidesat en ubestridelig rettighed, som sagsøgeren har i forbindelse med forfremmelsesproceduren.

- 45 Under den mundtlige forhandling har Kommissionen som begrundelse for denne fremgangsmåde anført, at sagsøgerens fortjenester i det foregående år var blevet sammenlignet med alle kollegernes fortjenester. Kommissionen har yderligere anført, at forslagene i året forinden havde skabt en berettiget forventning hos de foreslåede tjenestemænd. Endelig har Kommissionen fastholdt, at den anser det forhold, at en tjenestemand af ansættelsesmyndigheden var opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd, som en velerhvervet rettighed for de mest fortjenstfulde, som ikke er blevet forfremmet i det foregående år, og som ikke i mellemtiden anses for mindre fortjenstfulde.
- 46 Herved bemærker Retten, at tjenestemændene har krav på, at ansættelsesmyndigheden foretager en sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem i forbindelse med hver enkelt forfremmelsesprocedure. Dette er krav er endnu vigtigere i betragtning af, at de tjenestemænd, der havde gjort sig mest fortjent et år, ikke nødvendigvis er de samme året efter. Kommissionen har heller ikke bevist, at sagsøgerens fortjenester er blevet sammenlignet med fortjenesterne hos de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra 1996 i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 1996.
- 47 Retten kan heller ikke godtage Kommissionens argumenter om, at princippet om den berettigede forventning finder anvendelse i denne sag. Enhver person, som befinder sig i en situation, hvoraf det fremgår, at fællesskabsadministrationen ved at afgive præcise løfter har givet anledning til en berettiget forventning hos vedkommende, kan påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (jf. Rettens dom af 30.9.1998, sag T-43/97, Adine-Blanc mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1683, præmis 31, og den herved anførte retspraksis). Imidlertid kan løfter, der ikke respekterer tjenestemandsvedtægtens bestemmelser, ikke skabe en berettiget forventning hos den person, over for hvem de er afgivet (Domstolens dom af 6.2.1986, sag 162/84, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 481, præmis 6, og Rettens dom af 27.3.1990, sag T-123/89, Chomel mod Kommissionen, Sml. II, s. 131, præmis 30).
- 48 Det følger heraf, at selv om Kommissionen havde givet tilsagn til de tjenestemænd, som var opført på listen over de mest fortjenstfulde

tjenestemænd fra det foregående år, ville sådanne tilsagn være åbenbart ulovlige og ville ikke kunne skabe en berettiget forventning hos disse tjenestemænd. I øvrigt har Kommissionen ikke hævdet, at den har givet dem 'konkrete tilsagn', der har kunnet skabe en berettiget forventning. Det er tværtimod ubestridt, at der i det mindste i forbindelse med offentliggørelsen af denne liste i 1997 blev gjort opmærksom på, at 'de tjenestemænd, der er opført på disse lister, og som ikke er blevet forfremmet inden ovennævnte dato, [ikke] har... ret til automatisk at blive overført til fremtidige lister' (jf. *Meddelelser fra administrationen* nr. 998 af 8.8.1997, s. 4).

49 For så vidt angår argumentet om, at tjenestemændene, der var opført på den af ansættelsesmyndigheden udarbejdede liste over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år, havde en velerhvervet rettighed til at blive forfremmet det følgende år, hvis de ikke i mellemtiden blev anset for mindre fortjenstfulde, bemærkes, at vedtægten ikke hjemler nogen ret til forfremmelse, selv ikke for de tjenestemænd, som opfylder samtlige betingelser for at kunne blive forfremmet (jf. Rettens dom af 9.2.1994, sag T-3/92, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 83, præmis 50, af 30.11.1995, sag T-507/93, Branco mod Revisionsretten, Sml. Pers. II, s. 797, præmis 28, og dommen i sagen Baiwir mod Kommissionen, præmis 67).

50 Det følger af foranstående, at den anfægtede procedure for forfremmelser er behæftet med en mangel, der må anses for væsentlig, idet der ikke var blevet foretaget en sammenligning af fortjenester mellem sagsøgeren og de to tjenestemænd, der var opført på den af ansættelsesmyndigheden udfærdigede liste over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år, således som det kræves i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1 (jf. Rettens dom af 21.11.1996, sag T-144/95, Michaël mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1429, præmis 62).«

7 Under disse omstændigheder annullerede Retten den omtvistede afgørelse, uden at den fandt det nødvendigt at behandle de andre anbringender, som C. Hamptaux havde påberåbt sig til støtte for påstanden om annulation, og frifandt i øvrigt Kommissionen for den af hende nedlagte påstand om erstatning.

Appellen

- 8 Ved appellen har Kommissionen nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom samt om frifindelse for C. Hamptaux' annullationssøgsmål, og subsidiært hjemvisning af sagen til Retten.
- 9 Til støtte for appellen har Kommissionen fremsat ét anbringende om, at der foreligger en modsigelse i den appellerede doms præmisser og en retsvildfarelse.
- 10 Kommissionen har gjort gældende, at foreligger en modsigelse mellem udtalelsen i præmis 44, hvorefter den af Kommissionen indførte procedure ikke opfylder kravet om en sammenligning af fortjenesterne hos tjenestemænd, som kan forfremmes, og konstateringen i præmis 37, hvorefter tjenestemænd, der har været opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år og ikke er blevet forfremmet, i medfør af denne procedure alene opføres på listen det følgende år, hvis de ikke er blevet mindre fortjenstfulde.
- 11 Ifølge Kommissionen betyder den omstændighed, at en tjenestemand ikke længere anses for fortjenstfuld, at det ikke længere er berettiget, at den pågældende det efterfølgende år figurerer på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd. Et sådan skøn forudsætter en sammenligning med fortjenesterne hos andre kandidater til forfremmelse. I denne henseende ligner undersøgelsen af, om tjenestemanden er blevet mindre fortjenstfuld, en »sammenligning af fortjenester« efter vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit.
- 12 Kommissionen har yderligere anført, at der for de tjenestemænd, der har været opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd, men ikke er blevet forfremmet, gælder en »afkræftelig formodning« om, at de vil blive opført på listen over de mest fortjenstfulde igen det efterfølgende år. I langt de fleste tilfælde har tjenestemændene et præstationsniveau, der er relativt konstant over årene, og det er sjældent, at en kandidat, der blev fundet mere fortjenstfuld end andre i et

givent år, pludselig bliver mindre fortjenstfuld det følgende år. Desuden kan fortjenesterne hos en kandidat til forfremmelse ikke vurderes på grundlag af et enkelt år, men skal bedømmes over en længere årrække, for ikke uretmæssigt at favorisere de tjenestemænd, der alene yder en indsats i de år, hvori de kan gøre sig forhåbninger om forfremmelse.

- 13 Kommissionen har bemærket, at den omstændighed, at en tjenestemand ikke er blevet forfremmet i et år, selv om han var opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd, skyldes de budgetmæssige stramninger, der begrænser antallet af ledige stillinger i den højere lønklasse.

- 14 Følgelig er det berettiget, endog nødvendigt, at ansættelsesmyndigheden tager den omstændighed i betragtning, at en kandidat allerede har været opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år, når den skal foretage den i vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, foreskrevne sammenligning af fortjenester. Kommissionen har herved henvist til fast retspraksis, hvorefter ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til kun at tage udgangspunkt i kandidaternes bedømmelsesrapporter, men ligeledes kan støtte vurderingen på andre aspekter af deres fortjenester, såsom oplysninger vedrørende sagsøgerens administrative og personlige situation, som relativiserer den vurdering, der alene støttedes på bedømmelsesrapporterne (jf. navnlig Rettens dom af 25.11.1993, forenede sager T-89/91, T-21/92 og T-89/92, × mod Kommissionen, Sml. II, s. 1235, præmis 49 og 50).

- 15 C. Hamptaux har gjort gældende, at Kommissionens ræsonnement hviler på en forkert forudsætning, hvorefter undersøgelsen af, om en tjenestemand, der har været opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra et tidligere år, eventuelt er blevet mindre fortjenstfuld, indebærer, at der skal foretages en vurdering af, om en sådan tjenestemand stadig skal figurere højt på listen over de tjenestemænd, der kan forfremmes. For at konstatere, om en tjenestemand er blevet mindre fortjenstfuld, er det alene nødvendigt at foretage en individuel bedømmelse af den pågældendes faglige kvaliteter igennem en årrække, og der skal på ingen måde foretages en sammenligning af den pågældendes indsats og de faglige fortjenester hos andre kandidater til forfremmelse.

- 16 Ifølge C. Hamptaux kan den blotte omstændighed, at en tjenestemand blev anset for »mest fortjenstfuld« under en forfremmelsesprocedure og ikke er blevet mindre fortjenstfuld — hvilket betyder, at vedkommendes faglige kvaliteter ikke er blevet mindre i løbet af årene — på ingen måde indebære, at den pågældende det følgende år stadig er »mest fortjenstfuld« i forhold til andre kandidater til forfremmelse, som måske ikke kunne forfremmes det foregående år.
- 17 Ganske vist kan ansættelsesmyndigheden ved udarbejdelsen af listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd tage hensyn til, at en tjenestemand allerede var opført på den liste, der blev udarbejdet det foregående år, men den kan ikke afholde sig fra at foretage en sammenligning af den pågældendes fortjenester og kvaliteterne hos alle andre kandidater til forfremmelse dette år. C. Hamptaux anfægter netop ansættelsesmyndighedens automatiske overførelse af de »resterende« fra det foregående år til listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd for den aktuelle procedure.

Domstolens bemærkninger

- 18 I henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, er ansættelsesmyndigheden forpligtet til ved hver forfremmelse at foretage en sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, som kan forfremmes, samt af de afgivne udtalelser om dem.
- 19 Som Kommissionen med rette har bemærket, udelukker kravet om en sammenligning af fortjenester ikke, at ansættelsesmyndigheden vil kunne tage den omstændighed i betragtning, at en kandidat allerede var opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år, men det følger dog af dette krav, at en kandidats fortjenester bedømmes i forhold til fortjenesterne hos

de andre kandidater til forfremmelse, herunder de tjenestemænd, som ikke tidligere var opført på listen over de mest fortjenstfulde.

20 I denne henseende har Retten i den appellerede doms præmis 44 fastslået:

»Det fremgår både af Kommissionens skriftlige indlæg og af dennes forklaringer under den mundtlige forhandling, at tjenestemænd, der i det foregående år var opført på den af ansættelsesmyndigheden udarbejdede liste over de mest fortjenstfulde tjenestemænd, men ikke blev forfremmet, automatisk figurerer på listen og automatisk forfremmes næste år, medmindre de ikke længere anses for fortjenstfulde. Det følger heraf, at ansættelsesmyndigheden i strid med sine forpligtelser i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, ikke i forbindelse med den anfægtede forfremmelsesprocedure har foretaget en sammenligning af sagsøgerens fortjenester og de afgivne udtalelser om hende og fortjenesterne hos to andre tjenestemænd, som i det foregående år var opført på den af ansættelsesmyndigheden udarbejdede liste over de mest fortjenstfulde, og dermed har tilsidesat en ubestridelig rettighed, som sagsøgeren har i forbindelse med forfremmelsesproceduren.«

21 Retten har i præmis 46 ligeledes fastslået, at »Kommissionen [...] heller ikke [har] bevist, at sagsøgerens fortjenester er blevet sammenlignet med fortjenester hos de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra 1996 i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 1996«.

22 Det må derfor fastslås, at Kommissionen for Domstolen har nøjedes med at gentage de argumenter, som allerede var blevet fremført for Retten, og som skulle bevise, at ansættelsesmyndigheden foretager en sammenligning af fortjenesterne hos alle tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, og af de afgivne udtalelser om dem, når den undersøger, om en tjenestemand, der var opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år, ikke længere er fortjenstfuld. Kommissionen har imidlertid ikke bevist, at begrundelsen i den appellerede dom og den konklusion, Retten drager heraf, i denne henseende er selvmodsigende.

- 23 Det er nemlig ikke inkonsekvent at fastslå, dels at de tjenestemænd, der var opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år, i forbindelse med den omtvistede forfremmelsesprocedure alene opføres på den aktuelle liste, såfremt de ikke i mellemtiden anses for mindre fortjenstfulde, dels at ansættelsesmyndigheden ved en sådan fremgangsmåde ikke har foretaget en sammenligning af fortjenesterne hos kandidater til en forfremmelse i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit. Bedømmelsen af, om en kandidat eventuelt ikke længere er fortjenstfuld, hvilket er en rent individuel bedømmelse, indebærer ikke, at der er blevet foretaget en virkelig sammenligning af fortjenesterne hos alle de tjenestemænd, der kan forfremmes.
- 24 Af samme grund har Retten ikke gjort sig skyldig i en retsvildfarelse, da den fastslog, at undersøgelsen af, om en tjenestemand, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, eventuelt ikke længere er fortjenstfuld, ikke svarer til en sammenligning af fortjenester, således som det kræves i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit.
- 25 Da Kommissionens eneste anbringende til støtte for appellen ikke kan tages til følge, skal denne følgelig forkastes.

Sagens omkostninger

- 26 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt appelsagen og bør derfor dømmes til at betale omkostningerne i overensstemmelse med C. Hamptaux' påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

La Pergola

Wathelet

Edward

Jann

Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. november 2000.

R. Grass

Justitssekretær

A. La Pergola

Formand for Femte Afdeling